

ståelse vil jeg sige, at jeg har talt med vores præsidiemedlem og er helt klar over, at der foregår et arbejde andre steder her i Folketinget – både i Udvalget for Forretningsordenen og i Præsidiet – om udvalgmøderne, og det synes jeg er helt fint.

Også hr. Bukstis meldinger synes jeg var interessante. Jeg fattede heller ikke helt den kritiske holdning til hr. Bukstis tale, som faktisk var en åbning over for en ny måde at arbejde generelt på her i Folketinget. Jeg synes, vi skal gå positivt og konstruktivt med, for det er der behov for.

Jeg synes på den anden side, det er korrekt nok at tage en særskilt diskussion om EU-spørgsmålet, for her står vi altså med det problem, at Europaudvalget i stigende grad bliver et supplement til selve Folketinget, kan man sige. Der gives mandat til EU-direktiver, som senere hen bliver omsat i lovgivning her i Folketinget.

Denne implementering, som det hedder med et fint teknokrator, kan jo foregå på mange forskellige måder, og af og til – selv om det ikke er ofte – ser vi lovforslag, som i meget kort form har tre paragraffer: § 1. Ministeren bemyndiges til at gennemføre direktiv ditten-dutten-datten; § 2. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, og § 3. Loven gælder fra den og den dato. En fuldstændig tom lov, som vi har set nogle gange på forskellige sagsområder.

Og når man brokker sig over det, får man at vide: Jamen det er behandlet i Europaudvalget, og her er givet mandat til et direktiv. Det vil sige, at lovgivningsprocessen ligesom forskydes fra selve Folketingssalen, hvor der jo ifølge grundloven skal være tre behandlinger, til et mandat, som er givet i Europaudvalget, og det synes jeg er et problem. I det omfang, EU-direktiver erstatter den egentlige, grundige lovgivningsproces, er der nemlig lukkethed omkring den proces.

Jeg synes altså, vi har et fælles behov for at få en diskussion af, hvordan vi kan få det forhold, at EU rent faktisk blander sig i stadig flere ting, og får status som lovgiver, forenet med, at vi skal have åbenhed omkring det, der bliver diskuteret, så borgerne kan få indblik i, hvad partierne mener om det, og kan kontrollere, om en minister faktisk også lever op til det mandat, han har fået i Europaudvalget.

Der ligger et problem her, og jeg ved, det er en diskussion, der har kørt gennem adskillige

år. Hr. Niels Helveg Petersen, som dengang ikke var udenrigsminister, var i sit grundlovsarbejde inde på, at man måske i forbindelse med grundlovsrevisionen skulle have en form for et permanent Europaudvalg, lidt i retning af et handlingskammer, der løbende kunne behandle EU-spørgsmålene. Det tror jeg ikke selv er en særlig god idé, men jeg synes i hvert fald, det er et tegn på, at vi er nødt til at få en diskussion af, hvordan vi får en forsvarlig behandling af direktivforslag og andre EU-forslag i Folketingets Europaudvalg, og hvordan den behandling kan sikre den åbenhed, der jo findes omkring andet lovgivningsarbejde her i Folketinget.

Jeg synes, man med disse to forslag lægger op til den diskussion. De bliver selvfølgelig ikke gennemført, men hvis de kan skabe en debat og starte en proces om nogle ting, synes jeg da, det vil være udmærket, og det synes jeg bestemt vi skal være positive over for.

Lige et par ting om Dansk Folkepartis forslag, som er lidt mere uddybende, altså omhandler flere ting end Enhedslistens. Det er punkt 2, hvor vi er meget enige i, at der er mulighed for det i øjeblikket. Jeg tror, vi skulle have en diskussion af, om der ikke skulle være pligt til at gøre det, for jeg tror, det i øjeblikket er noget, der kommer temmelig langt ned på dagsordenen i mange ressortudvalg. Miljø- og Planlægningsudvalget har en årelang tradition for at gøre det. Hos dem er det en indarbejdet praksis, og jeg tror virkelig, der er behov for, at alle udvalg måske skulle forpligtes til det.

Derfor tror jeg, vi skal diskutere, hvordan vi kan forpligte udvalgene til at gøre det noget mere, for der er altså sager, som er så teknisk indviklede og kommer så sent til Europaudvalget, at behandlingen dér ikke bliver forsvarlig. Nogle partier har nogle folk, altså de respektive ordførere, de kan sætte på sagen, og det er da fint nok, hvis man kan det. Men jeg tror virkelig, der er behov for en ændring her.

En førstebehandling af EU-forslagene er et gammelt radikalt forslag, og det var interessant at høre udenrigsministeren kommentere det. Det var hans kongstanke gennem mange år, at de skulle til en førstebehandling her i Folketingssalen, men efter min mening er det et dødssygt forslag, dels fordi der er mange forslag.

Vi forsøgte engang, i 1980'erne tror jeg det var, med nogle temadebatter, hvor man ligesom